

Narava in človek

v svoji pravi složnosti.

Spisal Živkov.

(Dalje.)

K Štefanovemu Jakobu prileti na polji truma divjih golobov. Lovci namerijo na nje, on pa zaprosi, naj ne streljajo, ker je on njih varuh. Golobje, kakor bi ga bili razumeli, se mu na vse strani zelo prilizujejo, da se lovci ne morejo načuditi; kaj podobnega se pri njem večkrat nameri. Do teh golobov je imel tako moč, da so prileteli in se mu na rame usedali, kakor hitro jih je zaklical.

Prečudne reči pa se zastran tega berejo od Jožefa Kopertinca. Njega so tiči na tanko vbogali, na njegovo povelje celo druge. Te, ki so mu vsli, je lahko od daleč nazaj sklical, pokregal in podučeval, da so mu se obnašali čisto po njegovi volji. Pred njim ni tiček iz gnjezda zbešal, temuč se mu dá miren šlatati. Enkrat nese v pešici nekaj smeti; prelep tič, kakoršnega ni poprej, ne pozneje tu bilo, mu sede na roko, zobanja iskaje. Jožef ga nekaj časa gladi, i zopet izpusti. Mimo zapertega okna leti kos. On ga pokliče, in tič hoče šipo prekljavati, da bi noter mogel. Nek mlad žlahtnik Lioneli mu prinese mlado konopljenko. Prišlemu mu na drevo uide. Velj ji na Jožefovo povelje nazaj v tičnico zleteti, kar koj stori. Lišico spusti Jožef pod tem, da sklicana mu pride pomagat Bogá hvaliti. Ptica je vedno v bližnem vertu, in ko jo pozove, prileti in poje z njim. Nunam Klaricam v Kopertinu obljubi tičico, ktera jim bo pomagala Bogá hvaliti. In kolikokrat na dan zapojó svoje molitve, prileti iz hoste ptica, in poje z njimi. Enkrat se dve novakinji prepirate. Ptica zleti med nji, in ji hoče plahotaje med njima razpraviti. Pa ena jo šlignje in odžene. Na to odleti in se ne vrača več. Poprosijo svetnika, naj bi jim jo zopet spravil, kar obljubi. Zares priletuje zopet v kloster, teka po hodih, in poje z njimi. Pozneje ji enkrat za šalo kreguljec na nožico pripnejo. Zopet odide. Na njihovo ponižno prošnjo jim jo Jožef zopet spravi, pa pristavi, da jo je poslal za petja in ne za škergetanja voljo.

Pevske šivali.

Blagi dar pevske žile ni samo dika in radost človeška, temuč tudi živalska. Izmed narodov so Lahi in Slavjani pervaki

pevcev, izmed živali pa tiči, in kakor pri ljudeh, je tudi pri njih eden izverstnejši, ali slabši pevec od drugega.

Skušnja priča stotero, da glazba živali mika, vabi, raduje in s tem poterdjuje starodavne pravljice od začaranih pesem Orfejevih in Arionovih *)

SVETA NOČ.

Nočoj nebeska luč nam sveti,
Vseh milosti odpert je vir,
Začeli novo smo živeti,
Dobili spet presladki mir.

Češčena bodi noč premila,
S svetlobo vsa si obdarjena,
Ne bode več temà te krila,
Na veke bodeš blazena!

Češčeno mesto, kraj presrečni,
Ki zvolil si ga je Gospod,
Osrečil v milosti je večni
Človeški, zdihujoči rod.

Nebó in zemlja pevaj slavo,
Razvijaj se pomladni cvet!
Gospod prišel je k nam v nizavo,
Odrešen je vesoljni svet!

Jakovlav.

Novice.

Časopisi pripovedujejo, da francoski minister uka priporoča, da naj se pobira denar za učitelje, da bi mogli iti gledat veliko razstavo, ki bo prihodnje leto v Parizu. — To je dobra misel, ki naj bi se tudi drugod posnemala. Vse želi in tirja, da naj sedanji ljudski učitelj napreduje z duhom časa, in da naj bo v vseh rečeh izurjen in premeden, — pomočkov za to pa se mu daje prav malo, ali celó nič; „iz nič pa je nič“.

*) Na velikem tergu ptujskega mesta stoji marmoren rimsk spominik. Na njem poje in brecka Orfej tako mično, da primika vso zver in pitano žival, ktera zabi svojo divjost in plahost, in ga pazljivo sluša v blagi zložnosti. Pa.